

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ελκοστών και πρώτον αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια καὶ ἑννηακόσα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ῥάμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Ὀκτὼ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου,
βρασμός τοῦ κλεινοῦ Βασιλείου.

Ἐννακόσα σαράντα καὶ ἑννέα,
καὶ Βουλὴ μᾶς ἀφίνει γενναία.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἓνα χεῖμαρρον φθῶν
ἵσ' τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι δρώσους μεγάλης πολυτάραχος σταθμὸς,
ἵσ' τὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσερ' ἀριθμὸς.

Ὁ βλάξ ὁ Φασουλῆς ἀπὸ τὴν Κρήτη
γράφει στὸν ξύλινόν του συμπολίτη.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ
καὶ τῆς Ἀθήνας μερακλῆ,
ἵσ' τὴν Κρήτη βρίσκομαι ξανά,
καὶ βλέπω πάλι τὰ βουνά,
ποῦ τὰ σκεπάζουν χρόνια
μᾶς δόξης ἄσπρης χλόνης.

Κάνω καὶ ἐγὼ τὸν ποιητὴ
τὸν οἰστορηλατημένο,
καὶ οἰστρός πολὺς οἰστορηλατεῖ
μαλὰ ξεβιδωμένο.

Κ' ἀρχίζω μὲ παραβολάς,
ὅπου σὲ κάνουν καὶ γελᾷς,
ξύλενε φαμφαρόνε.

Καὶ βλέπων πρὸς τὸν ἥλιον
λέγω σὰν τὸν Βιργίλιον :
τοῦ βάτεμ, ντίβα, μόνε.

Ἐν ἄλλοις λόγοις σὺ θεὰ δὸς ἔμπνευσιν μεγάλην
στὸν ποιητὴν καὶ πάλιν.

Ἐσὺ, θεότις Ἐρατώ,
βοήθησε τὸν ποιητὴν,
καὶ μὲ τὴν ἔμπνευσιν αὐτὴν
νὰ μὴ σοῦ φέρῃ ξερατό.

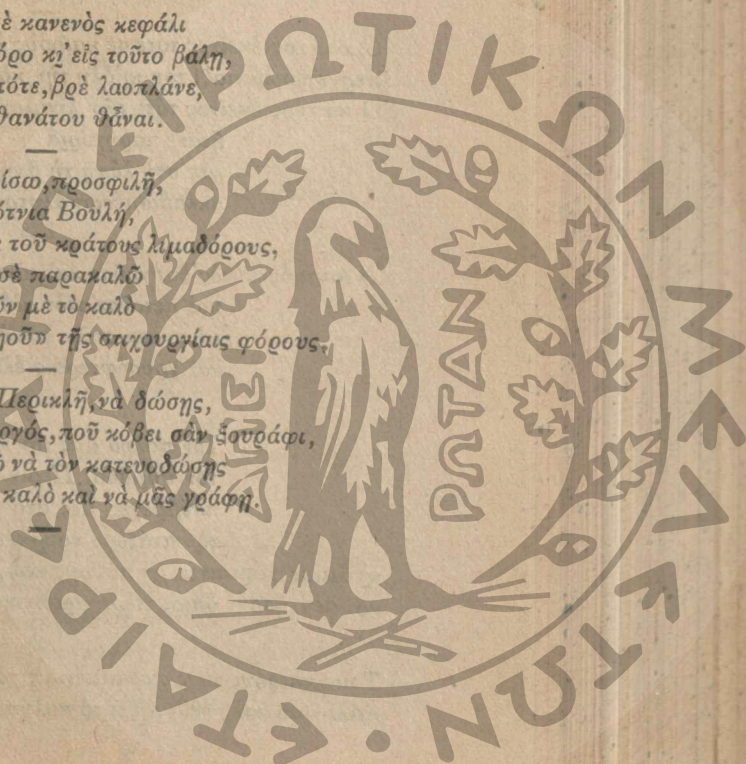
Μοῦ λένε, φίλε ποθητέ,
πὼς κατ' αὐτὰς ἀναχωροῦν
τῶν Ἀθηνῶν οἱ βουλευταὶ
μὲ τόσης εὐφραδείας ροῦν.

Πάει καὶ αὐτὸ τὸ θέαμα, ποῦ τὴν ἀρίδα στρώνεις
καὶ φόρο δὲν πληρώνεις,
καὶ μέσ' στὰ θεάματα τὰ τόσα τῶν συγχρόνων
ὡς τὼρ ἀφορολόγητον ἐκεῖνο μένει μόνον.

Καὶ τρέμε μήπως κατεβῇ σὲ κανενὸς κεφάλι
καὶ στὰ καλὰ καθούμενα φόρο καὶ εἰς τοῦτο βάλῃ,
καὶ ἂν γίνῃ τέτοια συμφορὰ τότε, βρὲ λαοπλάνε,
κάθε ψυχὴ περίλυπος ἕως θανάτου θάνατι.

Ἄν πρὶν γυρίσω, προσφιλῆ,
μᾶς φύγ' ἢ πότνια Βουλὴ,
χαιρέτα μου τοὺς σεβαστοὺς τοῦ κράτους λιμαδόρους,
καὶ πές τους δὲ παρακαλῶ
σὰν ξαναλθοῦν μὲ τὸ καλὸ
νὰ βάλουνε καὶ σιτοῦ «Ρωμηοῦ» τῆς ἀγχονογίας φόρους.

Εἰς ὅλους ἔσαν κότινο, βρὲ Περικλῆ, νὰ δώσης,
καὶ ἂν φύγῃ καὶ ὁ Πρωθυπουργός, ποῦ κόβει σὰν ξουράφι,
καὶ ἔκ μερους μου παρακαλῶ νὰ τὸν κατευοδώσης
καὶ πές του : κατευόδιο του καλὸ καὶ νὰ μᾶς γράφῃ.

Κι' ἂν τὸ Στέμ' ἀναχωρήσῃ
 παρακάλεστο μὲ χάρι
 'στὴν Ἀθήνα νὰ γυρίσῃ
 πρὶν τῆς πρώτης τοῦ Γενάρου,
 γὰ νὰ γίνῃ κι' ὁ χορὸς ὁ συνήθης, Περικλέτο,
 καὶ νὰ ξαναπῆς καὶ σὺ νὰ χορεύῃς στὸ παρκέτο.

Εἰς τὴν Κρήτη πάλι, βλάκα,
 τριγυρίζω δίχως γοῖνα,
 καὶ ξαναφορῶ τὴν βράκα
 καὶ τὰ Κρητικὰ σαρόνινα.

* Ἀπειρα τὰ βάσανά της...
 τί κοιλὰς γελῶσα πόνων !...
 ἴδια στέκουν τὰ βουνά της
 δπως καὶ πρὸ δύο χρόνων,
 ποῦλθα πάλιν ἐδῶ πέρα
 'στὸν γαλάζιο της αἰθέρα.

* Ἢλος χαρετὰ λαμπρὸς
 μαχητὰς ἀρηϊφίλους,
 γύρω μας τὸ πᾶν εὐδία.

Καὶ θαρρῶ πῶς βλέπω μπρὸς
 τοὺς Ἰδαίους τοὺς Δακτύλους,
 ποῦ' μεγάλωσαν τὸν Δία.

* Ω πατρίς, ἀναφωνῶ,
 κάνε νὰ σὲ καμαρώνω,
 καὶ ντροπαῖς νὰ λησμονῶ
 καὶ τὸ στήθος νὰ φτερώνω.

Κάνε κλέη ν' ἀνεγείρω,
 ποῦ τὰ κλαῖνε πατριῶται,
 καὶ Κορύβαντες τριγύρω
 νὰ φωνάζουν : ἔως πότε ;

* Ἰδια στέκουν τὰ βουνά, καὶ θαρρῶ πῶς βλέπω πέρα
 καὶ τί σὺν ὀπτασία...
 τουφεκιῶν παλῶν καπνὸς ἀνεβαίνει 'στὸν αἰθέρα
 σὰν ἐσπερινὴ θυσία.

* Ὁ καπνὸς ἐκεῖνος τότε σὲ καιροὺς λησμονημένους
 ἔπερνε ψηλὰ μαζί του κι' ὅλη τὴν καρδιὰ τοῦ γένους.
 Ὁ καπνὸς ἐκεῖνος τότε τῶν λησμονημένων κρότων
 ἦτανε παρηγοριὰ
 μὲς 'στὴ λύπη τῆ βαρεῖα
 σκλαβωμένων ἀνθρώπων.

* Ὁ καπνὸς αὐτὸς 'ξυπνοῦσε καὶ τῶν λόγων τὴν μητέρα
 καὶ πετοῦσε 'στὸν αἰθέρα
 μὲ πολεμιστῶν λεπίδες
 καὶ χρυσόφτεραις ἐλπίδες.

Τὸν παλῶ μας τὸν καιρὸ
 τὸν θυμᾶσαι, Περικλέτο,
 ποῦ βρεχες μὲς 'στὸ νερὸ
 τὸ κατὰξερὸ κουρκέτο,
 κι' ὅμως, χόρταινες μὲ πόθους καὶ μ' ὀνειράτα μεγάλα,
 καὶ δὲν ἦσουν δπως τώρα πρακτικὴ ξυλοκαυκάλα ;

Τοὺς καιροὺς τοὺς περασμένους τοὺς ἀναπολεῖς καὶ σὺ ;
 πάλι μοῦ τοὺς ἐνθυμίζει τὸ πολὺπαθο νησί.

Τῆς Ὠραίας τῆς Ἑλλάδος λησμονεῖς τὸν καρφενὲ ;
 ἀμμ' τοῦ Σαπουντζή ξεχάνεις τὴν Ἀλήθεια, κουνεῖ,
 μὲ τῆς μαχομένης Κρήτης τὰ τηλεγραφήματα,
 ποῦ σ' ἐκάνανε νὰ τρέχῃς σὲ προγόνων μνήματα ;

Στάδια δὲν ἦσαν τότε μὲ σφενδόνας καὶ μὲ σιῖβους,
 κι' ὅμως ἡ βροντῶσα Κρήτη
 μὲ τὸν γέρο Ψηλορείτη
 γέρους ἔφλεγε κι' ἐφήβους,
 κι' ἔφτερόνωντο τὰ στήθη κι' ἔσηκωνοντο τὰ χέρια
 κι' ἔφθαναν καρδιῶν λαχτάραις ἔως 'στούρανοῦ τὰ στήθη.

Τὰ ξεχάνεις, ἀδελφέ,
 τὰ μεγάλα Μπουτσονάγια,
 καὶ τὰ τόσα παλληκάρια,
 ποῦ πεσαν εἰς τὸ Βαφέ ;

* Ἀμμ' τὸν Σουρμελὴ θυμᾶσαι μὲ τὸ φτερωτὸ τ' Ἀρκὰ
 ποῦ βγαζε τροφαῖς 'στὴν Κρήτη μὲς 'στῆς νύκτας τὸ σκοῖο
 κι' ἄλλαξε τὸ βάνιμό του λὲς καὶ νᾶταν μαγικό,
 τώρα τὸ 'κνιτοῦσε μαῦρο, τώρα τὸ βλεπες λευκό ;

Τὴν θυμᾶσαι τὴν τρομάρα
 μὴν τὸ πιάσουν καμμὰ μέρα ;
 τὴν θυμᾶσαι τὴν λαχτάρα
 σὰν ἐγύριζ' ἐδῶ πέρα ;

Τὸ θυμᾶσαι σὰν πετοῦσε
 φτερωμένο κι' ἔλαφρὸ
 'στοῦ πελάγον τὸν ἄφρὸ
 πῶς καθέννας τὸ 'κνιτοῦσε ;

Δὲν σοῦ φαίνεται καὶ τώρα, κεφαλὴ μπουμπουνισμένη,
 πῶς ἡ Δόξα σκεπασμένη
 μὲ τοῦ Γαβριὴλ τὸ ράσο μὲς 'στῆς Κρήτης τὰ λαγκάδια
 καὶ τοὺς κάμπους σταματᾷ,
 καὶ τριγύρω της τ' Ἀρκάδια
 σωριασμένα τὰ κυτᾶ ;

Πάλι, φίλε ποσατέρη,
 τὸ κεφάλι μου νοσεῖ,
 πάλι 'στὰ παλῆ μὲ φέρνει
 τὸ πολὺπαθο νησί.

Ποῦν' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς τῶν ὀνείρων τῶν μεγάλων ;
 ποῦ καρδιαῖς γὰ νὰ κτυπᾶνε ;
 τώρα σκόρπισαν καὶ πᾶνε
 κι' οἱ καπνοὶ τῶν τουφεκιῶν κι' οἱ καπνοὶ τῶν ἐγκερμάτων.

Πᾶν ἐκείναις ἡ ρωμάντζαις κι' ἡ παλάβραις τῆς φυλῆς
 ποῦ μὲ δέκα στρατιώτας ἤθελε κι' ὁ Τζουμπελῆς
 σώνει καὶ καλὰ νὰ κἀνῃ
 πόλεμο μὲ τὸ Νιβάνι.

Πᾶν ἐκείναις ἡ ρωμάντζαις καὶ τὰ λόγια τ' ἀερῶδη,
 ποῦ μᾶς σήκωναν στὸ πόδι.

* Ὅλος ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, Περικλέτο μπεχλιβάνη,
 πῶς μοῦ φαίνεται σὰν φέμμα, πῶς μοῦ φαίνεται σὰν πᾶν
 καὶ θαρρῶ πῶς δὲν διπῆρε τέτοιας τύφλας ἐποχή,
 ποῦ κι' ὁ νοὺς τῶν Πανελλήνων ἐπλανᾶτο κι' ἡ ψυχή.

Σήμερα ἡ Ρωμιοσύνη
 ἔβαλε μαλὰ κι' ἐκεῖνη.

* Ἐφρονίμεψαν κι' οἱ νέοι,
 κι' ἓνα πνεῦμα θεικὸν
 καὶ καθ' ὅλα πρακτικὸν
 τὴν Ἑλλάδα διαπνέει.

Μῆτε φλόγαις, μῆτε λαύραις,
 μῆτε τρέλαις καὶ παλάβραις,
 κι' ὅπου σήμερα καθίσῃς
 δὲν θὰ δῇς τὰς παραισθήσεις,
 δὲν θὰ δῇς τὰς παρακοῦσεις
 τῆς φυλῆς τῆς παρελθούσης.

Σήμερα ἡ Ρωμιοσύνη
 ἔφρονίμεψε κι' ἐκεῖνη.
 Μῆτε κι' αὐραὶ Βοσπορίδες
 δπως πρὶν τὴν συγκινοῦν,
 μῆτε ψεύτραις καὶ ἐλπίδες
 δπως πρὶν δὲν τὴν πλανοῦν.

Σήμερα κι' αὐτὴ κυτᾷ
 τῆς σημαίας τῆς κουρέλια,
 καὶ χαρούμενη γ' αὐτὰ
 ξεκαρδίζεται 'στὰ γέλογα.

Σήμερ' ἀπ' αὐτοὺς κι' ἐκεῖνους
 δέχεται συχνὰ κολάφους,
 καὶ μὲ δάφνας καὶ κοτίνους
 στεφανώνει τοὺς κροτάφους.

Σήμερα καὶ νικημένη
 φαίνεται ἐνθουσιασμένη
 καὶ ζῆτε προβιβασιμούς.

* Ὅπως πρῶτα δὲν νοσεῖ
 μὲ τὸ νέον καθεστῶς...

τώρα μοῦ γίνεις καὶ σὺ
 χρυσογάδιδαρος σωστός,
 καὶ μοῦ κάνεις τὸν μπλαῆ
 καὶ μὲ πέρνεις 'στὸ μεζέ
 μὲ φαγάδες δυνατούς,
 ποῦ ρημάζουν Βιλαῖτια,
 σὰν σοῦ λέω γὰ Στρατούς
 καὶ γὰ Στόλους καὶ γὰ τέτοια.

Εἰς τὴν Κρήτην εἶμαι τώρα, καὶ μοῦ λέει κάθε βλάμης :
 ἂς ἴδουμε τί θὰ κάνουν αἱ προστάτιδες Δυνάμεις.

Τῆς παλληκαριᾶς ἡ Μοῦσα
 μὲ σημαῖαις στολισμένη
 κι' ἀληθῶς ὁμοιοῦσα
 καὶ τί καλὸ προσμένει.

Ποῖος τὸ ξέρε τί θὰ γίνῃ,
 κι' ἂν οἱ φίλοι τῆς ἐκεῖνοι,
 ποῦ τὴν δόξα τῶν βουνῶν τῆς ἐβομβάρδισαν μὰ μέρα,
 δὲν φωνάζουν ὁμοφώνως : ἔσο πλέον ἐλευθέρη.

Κι' ἐγὼ λέγω πρὸς τοὺς Κρήτας : ἔξω πλέον μαῦρα μύση,
 ἔξω πᾶνη ψυχροφθόρα,
 τὰ βουνά σας νὰ τιμῇ
 νέα νίκη λευκοφθόρα.

Τὴν ὁμόνοιαν θυμνεῖτε... τοῦτ' ἔμεινε μόνος φάρος
 μέσα 'στὸ πυκνὸ σκοτάδι κάθε μαύρης καταγίδος,
 'στὴν ὁμόνοια θὰ βρῆτε τὴν ἀνδρεία καὶ τὸ θάρρος,
 'στὴν ὁμόνοια θὰ βρῆτε τὴν ἀγάπη τῆς πατρίδος.

Συνελεύσεις Συντακτικῆς
 καὶ τρέχουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.
 Προσμένει καὶ τί καλὸ τὸ κάθε παλληκάρη
 κι' ἐγὼ φωνάζω : γένοιτο, χίλις φορὰς μακάρι.

Χίλια καλῶς σὰς βρήκαμε, χίλια καὶ δὴδ χιλιάδες,
 καὶ οἱ κάμποι μὲ τὰ λούλουδα καὶ μὲ τῆς πρασινάδες
 ν' ἀντιλαλήσουν γρήγορα κοινῆς χαρᾶς μηνύματα
 καὶ νᾶβγουνε πορτοκαλαῖς ἀπὸ μαρτύρων μηνύματα.

Συνέλευσις Συντακτικῆ, πανήγυρις μεγάλη,
 καὶ ἄς δοῦμε τί θὰ βγάλῃ.

**Ὁ ξύλινος πολέτης
 ἔστων Πρίγκηπα τῆς Κρήτης.**

Εἶδοι τὸ Βασιλόπουλο... σταθῆτε νὰ τὸ δῶ...
 ζήτη τὸ Βασιλόπουλο, ποῦ τῷστειλαν ἐδῶ
 νὰ φέρῃ τῆς ἐνώσεως μαντάτα χαρωπὰ
 καὶ ἔτσι τὴν μεγαλόνησο τῆς Κρήτης ἀγαπᾷ,
 ποῦ λὲς πῶς ἐμεγάλωσε καὶ ἐκεῖνο στὰ βουνά της
 καὶ ἔτράφη μὲ τοὺς πόρους της καὶ μὲ τὰ βάσανά της.

Φωνάζουν καὶ ἀπὸ μηνύματα καὶ βράχους καὶ σπηλιᾶς:
 γὰρ αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο σιρῶστε πορτοκαλαῖς.
 Μπαίνει μὲς στὴν Συνέλευσι, φορεῖ μεγαλοσταύρους,
 καὶ ἂν ὅπου τῶρα καὶ ἂν διαβῇ
 τοῦ κρυφολέν: εὐὰν εὐοί,
 καὶ γίνου παλαῶς Θησεὺς σιὺς ξένους Μινωταύρους.

Συγκινημένο φαίνεται, καὶ βλέπω κάποιον δάκρυ,
 ποῦ στέκει καὶ ξεραίνεται μὲς στοῦ ματιοῦ τὴν ἄκρη.
 Ζήτη τὸ Βασιλόπουλο, τὸ βλάστημα τοῦ Θρόνου,
 καὶ τῆς στοργῆς τὰ δάκρυα καὶ τοῦ κρυφοῦ του πόνου
 στάλαις δροσιᾶς νὰ γίνουνη καὶ ἄσπρα μαργαριτάρια,
 καὶ ἀπὸ λαβύρινθον παθῶν νὰ σώσουν παλληκάρια.

Ζήτη του, ποῦναι σύμβολο τῆς Κρήτης λατρευτὸ,
 καὶ λὲς πῶς οἱ Κορύβαντες τὸ θρέψανε καὶ αὐτό.
 Εἶδοι... τὴν πολυπόθητη χαρὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ
 καὶ ἔπειτα στὸ καράβι του τὸ πρῶτο νὰ γυρίσῃ.

**Τῆς Βουλῆς ἡ λήξις
 καὶ μεγάλη πλῆξις.**

Φασουλῇ, ποῦ κἀνθε' λίγο πέρονε εὐκολα φωτιά,
 Φασουλῇ, ποῦ τῶρα πάλι σοῦ ξαφνηάσανε ταῦτ' ἅ
 κρότοι χρόνων μας παλῶν
 σὰν πουργούλισμα πουλῶν.

Κι' ἐγὼ χαίρω γὰρ τὴν Κρήτη καὶ τοὺς ἄθλους της σαλπίζω
 καὶ ὁλοένα σιὰς Δυνάμεις τὰς Προστάτιδας ἐλπίζω.
 Μὰ μὴ χαίρεσαι πολὺ πρὶν νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθεια,
 καὶ εἶναι πάλι πιθανὸν νὰ φωνάξῃς: κολοκύνθια.

Ἐν τοσοῦτῳ Φασουλῇ,
 πῆρε τέλος καὶ ἡ Βουλῇ,
 καὶ ἀπερίγραπτος ἡ λύπη, ποῦχω τῶρα στὴν καρδιά,
 καὶ δὲν ξέρω ποῦ νὰ πᾶω νὰ περάσω τὴν βραδερά.

Τί δὲν ἔκαμαν ἀλήθεια τῆς πατρίδος οἱ σωτήρες!
 ἀγρυπνοῦντας τοὺς εὐρῆκε τὸ γλυκοξημέρωμα,
 φόρο καὶ στής σιδερώτραις ἔβαλαν τῆς κακομοίρας,
 μὰ καὶ σ' ὅσους σιδερόνουν μοῦτρα γὰρ σιδέρωμα,
 σὰν καὶ ἐκεῖνα δηλονότι τῶν κυρίων βουληφόρων
 ὅταν φεύγουν μὲ τὴν πούλα κουρασμένοι κατὰ πόρον.

Ξαναβρῆκαν νέους πόρους,
 καὶ κατὰ μέτοι οὐτίδων

ἐγανώσανε μὲ φόρους
 καὶ μαρὰ γανωματῆδων.

Ἐκελάδησε καὶ πάλιν γὰρ τὸ κράτος οὐκ ὀλίγα
 τῆς γαλιάνδρας τὸ λαρόγγι,
 καὶ ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν μυῖα
 φρόντισε νὰ βγάλῃ ξύγκι.

Ἐπεψήφισαν πολλὰς γενικοῦ καλοῦ συμβάσεις,
 ἦλθαν ὅμως καὶ στιγμαῖς, ποῦ πρεπε νὰ τοὺς διαβάσῃ
 καὶ σιὺς ὑπνοὺς των ἀκόμη τοὺς νανοῦζαν ρουφῇ
 καὶ ἔκαναν τοῦ Κόντε Τζώριζι τέσσερα τὰ καμπόλαι
 καὶ τὸ ψάρι κάποιο φίλοι
 τοῦψηναν συχνὰ στὰ χεῖλη

Ἐπεψήφισαν πρὸς τούτοις καὶ τὰ Στρατιωτικά
 μὲ τὰ συναφῇ των ὅλα,
 πῶς ἔστησαν γὰρ ταχυβόλα
 καὶ γὰρ ἀντιτορπιλλικά.

Κι' ἡ ρεπο ὅμπλικα, καὶ ὁ Κόντες μέσα στὴ Βουλῇ πρῶτος
 ἐβεβαίωσαν μὲ τόνο
 πῶς τὸ Στέμμα δὲν πηγαίνει στὴν Εὐρώπη γὰρ τὸ κράτος
 μὰ γὰρ θεραπεία μόνο.

Κι' ὁ Κορφιᾶτης εἶπε πάλι πῶς ὁ Βασιλῆς στὰ ξένα
 δὲν πηγαίνει γὰρ σκοτοῦρα,
 μὰ γὰρ ἀνάπαυσι καὶ κοῦρα,
 καὶ ἂν τυχὸν εὐρῇ Μινίστρο καὶ Ἀυτοκράτορα κανέναν,
 τότε ρίχνει καὶ ἓνα λόγο γὰρ τὴν δόλια Ρωμηοσύνη,
 ποῦ τὰ δίκῃ της πιστεύει πῶς θὰ βροῦν δικαιοσύνη.

Ὡστε μάθε το καὶ σύ, Φασουλῇ μου τραγομένη,
 ποῦ φωνάζεις ἐμμανῆς
 πῶς ὁ Βασιλῆς πηγαίνει
 καὶ μιλεῖ σιὺς συγγενεῖς.

Τῆς πατρίδος οἱ σωτήρες τί δὲν ἔκαμαν καὶ τί...
 ἔγιναν καὶ Αστυνομίας ἄψε σβύσε καὶ Στρατοί,
 συνεπλήρωσαν τοὺς νόμους Γάμα, Δέλτα, Ζήτα, Θέτα,
 ἔφεραν τροποποιήσεις καὶ σιὺν νόμον Ἀλφα Βῆτα
 μετερρύνισαν πρὸς τούτοις καὶ τὸν Γιώτα Κάπα
 καὶ ἄφησαν ἰδρωτὸς θρόμβους καὶ ποδαρικὸν ὀξὺ.

Εἰς τὸ καλὸ, πατέρες μας, ὅπου γὰρ μᾶς πηγαίνει,
 μὲ τῆς Βουλῆς τὸ κλείσιμο τὸ πᾶν μελαγχολεῖ,
 καὶ μοῦρεται στὴν πόρτα της νὰ γράψω πῶς νομίζω
 καὶ ὡς καὶ ὁ Κορμπελ ἔγραψε σιὺν Ἀγγλῶν τὴ Βουλῇ.

Κατασιγάει τῆς Βουλῆς ὁ λογοκόπος σάλος,
 καὶ ἐκεῖν ἡ μουντζα, ποῦ γινε λόγος γὰρ αὐτὴν μεγάλος,
 ἀκόμη παρρωμένη
 στὴν δροσὴ της μένει,
 καὶ μὲ τὴν λήξιν, Φασουλῇ, τὴν κῆταξα καὶ πάλι
 καὶ ὁρεβουὰ τῆς φώναξα στὴν Σύνοδο τὴν ἄλλη.

Καὶ καμπόλαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Διὰ πᾶσαν ἐργασίαν ὁ Ρωμηὸς θὰ σὰς συστήσῃ
 τὸ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον Εὐδοκίου τοῦ Διονυσίου.
 Κι' ὁ Ρωμηὸς ἐκεῖ πρὸ χρόνων βγάξει φύλλο διαλέκτου
 στὴν ὁδὸν τοῦ Πραξιτέλους, αὐτὸν ἀριθμὸς ὀκτώ.